

ERO

Wilke

*Jei tik man nereikėtų
tavęs prarasti...*

LUNA MEI

Alma littera

ERO

Vilki

I

Fejerverkų apšviestame kambaryje vykdėme pirminę nuodėmę. Po išsiskyrimo iš naujo pažinome savo kūnus... Per praėjusius metus tiek visko įvyko. Ką dar galėjo atnešti tie Naujieji metai, kuriuos pradėjome vienas kito glėbyje?

Viskas įvyko taip greitai, mintis buvo užtraukęs akimirkos rūkas. Aš vis dar virpėjau jo glėbyje. Jaučiausi taip, tarsi malonumo viršūnė būtų užsitęsusi nuo pat to momento, kai jis čiupo mano ranką, ir dar dabar buvau toje euforijoje. Tačiau tikrovė po truputį sugrįžo į mano mintis.

– Ką mes darome... – gulėjau įsisupusi į jo glėbį.

– Mylime ir mylimės.

– Aš esu su Karoliu.

– Tu esi ir visada būsi mano!

– Ne, Kristupai. Aš negaliu būti tavo, nes ir tu nesi laisvas.

– Nesu laisvas, nes mano širdis priklauso tau. Per praėjusią savaitę tuo įsitikinau labiau nei kada nors anksčiau.

– Ką turi galvoje?

– Mano dienos buvo užtrauktos audros debesimis, Viktorija.

Jis atsikėlė, kartu pakeldamas ir mane. Sėdėjome nuogi vienas priešais kitą. Jis žiūrėjo tiesiai į akis, aš gėriau jo žvilgsnį.

– Viktorija, – jis skaudžiai nurijo seiles. – Nepalik manęs daugiau niekada.

– Ak, Kristupai! Juk žinai, kad ne nuo manęs tai priklauso, – nenorėjau leisti į tas kalbas, tad rengiausi keltis.

– Žinau. Žinau, kad skaudinu tave ir negaliu tau nieko pažadėti. Bet dar pusę metų būk mano.

– O kas paskui? Tu vesi ir išvažiuosi, mane palikęs sugniuždytą ir nelaimingą lyg išaugtą lėlę? – širdis vėl ėmė trankytis smarkiau, bet nebe dėl ankstesnio ilgesio ar malonumo.

Sėdėjau, nuleidusi kojas nuo lovos, pėdomis jausdama minkštą kilimą.

– Prašau, važiuok su manimi į Ameriką.

– Turi galvoje su jumis į povestuvinę kelionę? Ar seksu užsiimsime trise?

– Ne, aš nieko nenoriu su Monika. Po tavęs jokia kita moteris niekada neatrodys patraukli.

– Praeis kiek laiko, ir atrodis.

Pakilau nuo lovos ir pradėjau rengtis. Virš parko dar švystelėdavo vienas kitas fejerverkas. Svetainėje triukšmas buvo priltęs. *Karolis tikriausiai ieško manęs kaip išprotėjęs*, – pati sau pagalvoju. Kristupas kažką įtemptai galvojo, ir atrodė – net nesiruošia lipti iš lovos. Manyje ėmė augti nusivylimas. Nusivylimas juo, o visų labiausiai – savimi. *Neatsilaikiau tam magnetui ir dabar turėsiu su tuo gyventi. Kaip turėčiau kurti sau naują gyvenimą, kai senasis atrodo daug patrauklesnis?*

– Viktorija, prašau, važiuok su manimi į Ameriką! Kaip nors tai išspręsimė. Aš būsiu tavo vyras – net jeigu neoficialiai.

– Rimtai tai svarstai? O kaip mano gyvenimas? Manęs ten niekas nelaukia. Nebūsiu tavo žaislas amžinai, – ėjau prie durų.

– Palauk, – prišoko prie manęs ir uždėjo ranką ant manosios, besiilsinčios ant rankenos.

Jo artumas ir kvapas vertė drebėti. Aš nebuvo tiek stipri, kad atsilaikyčiau širdies ir kūno troškimams. Norėjau būti silpna. Vėl užmiršau apie Karolį, pažadus sau ir tai, koks skausmas manęs lauks, kai visa tai baigsis. *Dar šiek tiek...* Bet, lyg pamatęs silpnumą akyse, jis mane apglėbė didelėmis rankomis, plačia krūtine, visu kūnu. Ir įsileidau jį į save, nebesvarstydamą apie

skausmą. *Dar šiek tiek jį atidėsiu. Vieną kartą tai ištvėriau, išgyvensiu ir dar kartą.*

Stovėjome apsikabinę ir nejudėjome. Jis kvėpavo man į plaukus, aš nosį buvau įkišusi į nuogą jo krūtinę. Jo susijaudinimas atsirėmė į mano šlaunį.

– Vėl? – paklausiau, neslėpdama nuostabos ir, pakėlusį akis, žiūrėdama į patamsėjusį žvilgsnį.

– Taip seniai buvome kartu! O aš laikiausi pažado tau ir nebuvau su kita moterimi, tiesą sakant, apie kitas moteris negalėjau net pagalvoti... Bet daugiau negaliu... taip labai tavęs noriu!

– Nežinau, ar dėl to džiaugtis, ar gailėtis tavęs... – šaipiausi.

Buvau pasiilgusi mūsų šmaikščių pokalbių. Tą akimirką kažkas ėmė klibinti durų rankeną.

– Kristupai, ar tu čia? – tai buvo Monikos balsas.

Kristupas apgailėstaudamas užvertė akis. Tada liūdnai pažiūrėjo į mane. Suvokiau, ką man reikia daryti, bet mačiau iš jo žvilgsnio, kad jis nebenori to manęs prašyti, bijodamas, kad viskas nesibaigtų taip, kaip paskutinį kartą, kai slėpiausi spintoje. Gūžtelėjau pečiais ir, nuėjusi į vonią, atsėdau prieš milžinišką langą ant grindų. Stebėjau pavienius fejerverkus, dar vis nudažančius aprimusią padangę. Širdis trankėsi, pykdama ant manęs, o mintys koneveikė už tokį savo orumo pamynimą. *Ir vėl... Grįžtame ten, kur viską baigėme.* Bet kovoti neturėjau jėgų. Pusantros savaitės be jo mane pavertė silpna pelyte. Geriau tyliai pasislėpsiu ir kartėlį nurysiu dar kartą. Negirdėjau, kas vyko kambaryje. Galėjau klausytis, bet nenorėjau. Pykau ant savęs, bet kartu bandžiau apsimesti, kad man jau vis vien. Tenorėjau būti jo dar truputį ilgiau, net jeigu tai reiškė, jog pamiršiu sau duotą pažadą.

– Aš tave myliu, – Karolis sušnabžda, kai kunigas palaimina mūsų santuoką.

Aš jam tik šypteliu, einant prie išėjimo. Mus sveikina ir ploja. Mūsų pulkas mėto žiedlapius ant galvų. Ši vasaros diena labai šalta, o gal tai tik iš vidaus sklindantis šaltis purto kūną. Karolis suspaudžia ranką, klausiamai žiūrėdamas.

– Ar viskas gerai? – domisi, pastebėjęs, kokios šaltos mano rankos.

– Taip, viskas gerai, – šypsausi ir stebiu jo laimingą išraišką.

Gretima gatve garsiai prakaukia greitosios pagalbos automobilis, užgoždamas mūsų svečių sveikinimo šūksnius. Nuseku automobilį akimis, jis sustoja ant vieno iš Užupio tiltelių prie besibūriuojančių žmonių. Karolis nukreipia mano mintis atgal: veržiantis per fotografų būrį, kviečia pradėti mūsų kelionę.

ERO

Vilke

II

Į vonią Kristupas įėjo tylėdamas ir atidžiai žiūrėjo į mane, mėgindamas perskaityti veido išraišką. Vis dar jaučiausi pavargusi, nepasiruošusi kovoti. Nenorėjau kovoti. Nebuvo prasmės. Būčiau pūtusi prieš vėją.

– Atleisk, nenorėjau, kad viskas taip susiklostytų.

– Aš irgi. Bet sugrįžau į tą momentą, nuo kurio paskutinį kartą pabėgau ir į kurią buvau sau pažadėjusi daugiau niekada nebegrįžti.

– Nenoriu tavęs skaudinti.

– Bet skaudini. Abu tai puikiai žinome.

– Bet negaliu... Negaliu gyventi be tavęs.

– Aš irgi... Tačiau ir su tavimi gyventi negaliu. Aš bandau susikurti gyvenimą.

– Su Karoliu?

– Taip. O kuo jis blogas? Mane gerbia ir nėra įsipareigojęs taip, kaip tu.

– Ir tau to užtenka, kad būtum jo?

– Nesu jo. Aš – niekieno. Priklausau tik sau.

– Priklausai man, – žiūrėjo labai reikšmingai, akyse – nė lašelio abejonės.

– Tai irgi tiesa, – pasidaviau, vis dar negalėjau kovoti. – Tačiau tu to nevertas.

– Žinau, – akyse sumirgėjo liūdesio spinduliai.

– Ir kartu nėra vertesnio vyro už tave šioje žemėje. Bet savo gyvenimo pakeisti negalime.

Į mane jis žiūrėjo skausmingai. Atsidusau ir nukreipiau žvilgsnį pro jo petį į miestą. Arba buvome aklagatvyje, arba prieš mus tada atsivėrė milijonai kelių, kaip galėjome nugyventi ateinančius metus: juk buvo Naujieji metai – akimirka, kai turėjau susigalvoti kitų metų pažadus. Bet tik viena mintis sukosi galvoje. *Aš jį turėsiu ir prarasiu.* Štai kas manęs laukė ateinančiais metais. *Arba galiu prarasti tuoj pat.* Tačiau jau žinojau: mano kelias vis tiek atves pas jį, pas jį į lovą, į jo glėbį, ir esu per silpna tam atsispirti. Tik ne tada, kai buvo gyva bent mažytė viltis, jog ateinantys metai gali būti visai kitokie, nei įsivaizdavome. *Gal jie ir bus kitokie?* Naiviai to tikėdamasi, apkabinau Kristupą. Jie ir buvo kitokie, toli gražu nepanašūs į tokius, kokius įsivaizdavome.

– Ką sakė Monika? – paklausiau, nukreipdama mintis kita linkme.

– Ji pasigedo manęs, visus sveikinant su Naujaisiais. Tai pirmi metai, kai nebuvo šalia ir pirmiausia nepasveikinome vienas kito.

– Ką jai pasakei?

– Kad norėjau būti vienas.

– Ir patikėjo?

– O kas kita jai liko?

– Man reikia grįžti pas Karolį.

– Kodėl?

– Todėl, kad mes susitikinėjame.

Kristupas tylėdamas žvelgė į mane.

– Neik...

– Pats jam davei mano telefono numerį.

– Jis buvo be galo įkyrus pastaruosius porą mėnesių – vis prašė... Siūliau pačiam tavęs paprašyti, bet nediršo. Galų gale užgavo mano silpną vietą, ir turėjau pasiduoti.

– Kokią?

– Tai nesvarbu, – kaip visada Kristupas buvo paslaptin-gas. – Be to, tikėjaisi, kad nesutiksi su juo susitikti.

– Bet sutikau... Ir mes gerai leidžiame laiką kartu.
Kristupas pasižiūrėjo taip – lyg būčiau jam tvojusi žemiau juosmens.

- Nebesusitikinék su juo!
- Nevesk Monikos!
- Tai skirtingi dalykai.
- Kodél? Manęs neįtikini savo pasakojimais...
- Čia ne vieta ir ne laikas.
- Ar papasakosi daugiau?
- Gerai, bet ne čia. Turime grįžti.
- Taip, turiu grįžti pas Karolį.
- Ne... Negrįžk!
- Kristupai, nereguliuok mano gyvenimo!

Jis mane išlydėjo iš vonios kambario. Jaučiau, kaip atgaunu pusiausvyrą ir jėgas kovai. *Ką darysiu su Karoliu? Negaliu jo įskaudinti. Man patinka jo kompanija. Galbūt galime būti tik draugai?* Atmintyje šmėstelėjo Roberto prisiminimas. Nukrėtė drebulys.

- Kas atsitiko? – susirūpinęs paklausė Kristupas.
- Nieko, tik blogos mintys...
- Mažute, neturėtum galvoti apie jokus blogus dalykus! Aš tave saugau.

Nusišypsojau. Nenorėjau jam prieštarauti ir tęsti pokalbio, nes reikėjo išeiti. Kristupas žvilgtelėjo pro duris, ar nieko nėra šalia, ir mane išleido pirmą. Susigūžusi nuėjau prie baro. Dauguma sėdėjo kas sau. Niekas nekreipė į mane dėmesio, ir lengviau atsikvėpiau. Lyg iš niekur išniro Karolis.

- Kur buvai? – jis buvo sumišęs, balsas piktas.
- Atleisk, man buvo pasidarę bloga.

Jis atidžiai stebėjo mano akis, žvilgsnyje mačiau nepasitikėjimą ir kažką dar. Kažką, ko negalėjau paaiškinti. Bet tai truko tik sekundės dalelę. Greitai atsileido ir apkabinęs mane pasodino ant kėdės.

– Mažai valgai, dėl to ir pasidarė negera. Kaip apmaudu, kad negalėjome kartu sutikti Naujų metų. Kokie buvo gražūs fejerverkai!

– Gaila, nelabai juos pastebėjau, nes buvau užsiėmusi, – pavarčiau akimis, susiimdama pilvą ir parodydama, kad veikla toli gražu nebuvo maloni.

– O, kaip nesmagu! Gal ko nors atnešti?

– Vandens būtų neblogai, – dėkinga linktelėjau, ir jis išėjo.

Džiaugiausi, kad laikas su Kristupu išmokė kelių triukų. Pykau ant savęs už melą, bet ir nejaučiau jokios gėdos. Ne Karolio reikalas, ką darėme su Kristupu. Tai buvo tik tarp mūsų. Be to, nieko neišdaviau, nes nebuvau jo mergina. Buvome tik keliuose pasimatymuose. Pagalvojau, ką Karolis sakė apie naujametinį bučinį, ir mane tarsi elektra nukrėtė. *Jis iš manęs tikrai tikisi daugiau. Ar galėsiu jam tai duoti?* Nuo tos minties darėsi silpna. Negalėjau galvoti apie kitą vyrą, mažiau tik apie Kristupą. *Bet ateis laikas, kai turėsiu būti su kitu vyru. Gal geriau anksčiau nei vėliau.*

Pajutau žvilgsnį ir pamačiau, kaip mane stebi Kristupas. Jis taip pat jau buvo grįžęs į kambarį ir, laikydamasis atokiai, gėrė kitą gėrimą. Rodės, lyg labai norėtų žinoti, apie ką galvoju. Aš norėjau žinoti, apie ką galvoja jis.

Karolis netruko grįžti su vandeniu. Nusišypsojau ir padėjau. Kristupas mus sekė žvilgsniu, kartu su kažkuo kalbėjosi. Žiūrėjau į nuoširdų Karolio susirūpinimą ir svarsčiau: gal su juo nebesusitikinėti? Kažkur viduje kilusi kova sakė, kad Karolis yra puikus vaikas ir padės išpildyti visus mano troškimus. Kristupas turėjo būti man uždrausta zona, bet aš vis tiek norėjau į ją patekti. Bet kol žaidžiau su ugnimi, gyvenimas judėjo į priekį. *Naujaisiais metais turiu nepamiršti ir savo gyvenimo.* Nusprendžiau leistis pasroviui.

ERO

Vilke

III

Miestas aprimo, ir žmonės iš vakarėlio ėmė po truputį skirstytis.

– Nori važiuoti namo? – paklausė Karolis, pamatęs, kaip žiovauju.

– Taip, būtų neblogai. Vis dar nekaip jaučiuosi.

– Eime atsisveikinsime, ir parvešiu namo.

Nuėjome prie Kristupo su Monika, sėdinčių ant sofos su keliais draugais.

– Kristupai, rytoj susitiksime žaisti teniso, ar būsi pernelyg pavargęs? – Karolis juokdamasis kalbino Kristupą.

Aš tik žiūrėjau Kristupui į akis ir nieko nesakiau. Pažiūrėjęs į mane, Karoliui ištiesė ranką.

– Matysime, drauguži. Pasiskambiname apie pietus.

– Gerai baikite naktį, – Karolis stūmė mane durų link.

– Labanaktis, – paprastai atsisveikinau ir pasidaviau jo stūmimui.

Kristupas mus tebestebėjo. Aš norėjau pasilikti pas jį, bet, žinoma, tai būtų atrodę mažų mažiausiai keistai.

Per tuščią miestą iki mano namų atvažiavome labai greitai. Siekiau atidaryti dureles, bet Karolis sulaukė: paėmė ranką ir lenkėsi prie manęs. Nesumojusi, ką daryti, prisidengiau burną kita ranka.

– Atleisk, vis dar nekaip jaučiuosi, – pasiteisinau ir šokau iš automobilio.

Karolis taip pat išlipo ir sekė paskui mane, nieko nesakydamas. Žvelgė liūdnomis akimis, atrodė šiek tiek įsižeidęs.

– Nėpyk, manau, nereikėtų skubinti įvykių, – atsukusi į jį prie laiptinės durų, išdrįsau pasakyti. – Rimtiems santykiams aš dar nepasirengusi.

– Atleisk, nenorėjau tavęs išgąsdinti, – Karolis atrodė sutrikęs, net šiek tiek išsigandęs. – Jeigu nori – galime neskubėti.

– Kažin ar verta susitikinėti...

– Daugiau nieko nereikalausiu. Tenoriu būti tavo draugas, – Karolis skubėjo man užbėgti už akių.

– Tikrai to nori? – nesuvokiau, kur šis pokalbis veda.

– Taip. Bendrausime kaip draugai, jeigu tau reikia priprasti prie manęs.

– Bet...

– Nesijaudink, Viktorija! Man per daug patinka tavo kompanija. Negaliu jos prarasti. O dabar – labos nakties! Gal susitinkame, kai išsimiegosi?

– Ne šiandien. Man reikia pagulėti lovoje, atsigauti.

– Kaip pasakysi. Bet jeigu ko nors reikės... Net jeigu tau atrodys, kad tai smulkmena, aš – tavo paslaugoms.

– Ačiū, Karoli, – padėkojau ir, apsisukusi ant kulno, dingau laiptinėje.

Lengviau atsikvėpiau. Buvo smagu leisti laiką su Karoliu, bet dar nenorėjau pradėti intymių santykių su kitu vyru, kai yra šiek tiek vilties dėl Kristupo. *Jeigu apskritai kada nors norėsiu būti su kitu vyru, net ir netekusi Kristupo.*

Nusirengiau ir nuėjau po dušu. Buvau išsekusi, bet nieko keista – jau labai vėlus – gal tiksliau, ankstyvas – metas. Kai išsimaudžiusi jau rengiausi lipti į lovą, į duris kažkas paskambino. *Kas čia? Negi Karolis kažką pamiršo?*

Pritipenusi prie durų ir pažiūrėjusi pro akutę, pamačiau Kristupą.

– Ką čia darai? – atidariau duris ir įsileidau vidun.

– Negaliu be tavęs miegoti... Viena? – jis dairėsi po butą.
 – Negalėjai užmigti, nes galvojai, kad aš ne viena? – nusi-
 juokiau iš pasiteisinimo.

– Ne... – mykė lyg pagautas. – Šiek tiek... Iš tikrųjų nesiren-
 giau dar miegoti, nes liko svečių.

– Ar nesistebės, kad nemiegi namie?

– Ne, jie žino mano gyvenimo būdą. Retai miegu namie...

– Aha... Ir kurgi tada miegi?

– Pas tave.

– Bet jie to nežino.

– Ir niekada nesužinos!

Netikėtai apkabinęs per liemenį, Kristupas įsisiurbė į lūpas.

– Palauk! Ką sau galvoji, atėjęs tokį vėlyvą metą? – širdis
 drebėjo, bet negalėjau pasiduoti taip lengvai, kaip pasidaviau
 vos prieš porą valandų. – Esu pavargusi ir noriu miego.

– Niekada nesakydavai ne... – atrodė, kad jis niekaip negali
 patikėti mano reakcija. – Ar Karolis buvo užėjęs?

– Kaip tai susiję? – nesupratau.

– Na, galbūt tau manęs nebereikia, – pasakė akimis ieško-
 damas mano atsakymo, jo balse girdėjau slepiamą baimę.

– Tarp mūsų su Karoliu nieko rimta. Esame tik draugai, –
 lakoniškai pasakiau.

– Tikrai? – per akimirką pralinks mėjo. – Bet man vis tiek
 nepatinka, kad su juo prasidedi.

– Su savo gyvenimu galiu daryti, ką tik noriu. Su tavimi tai
 prasidedu, nors neturėčiau taip daryti...

Jis vėl siekė mane užkovoti. Kūnas kaito nuo jo artumo, bet
 norėjau laikytis savo, kol neapsisuko galva, ir nesulinko kojos
 nuo jo kvapo. Kristupas buvo stipresnis: švelniai prirėmė prie
 sienos. Mano širdis šoktelėjo į aukštumas ir kapituliavo prieš
 jo vyriškumą. Miegai išgaravo, kai vyriški delnai apglėbė krūtis.
 Jo rankose mano kūnas suskambėdavo kaip tobuliausias instru-
 mentas. Ir tą kartą nebuvo išsiderinusi. Siela skambėjo.

Bučiavomės, nes, atrodė, to nedarėme visą amžinybę ir norėjome atsiimti už praėjusias dienas be bučinių. Jis tebespaudė prie sienos, jaučiau jo troškimus, besiveržiančius iš džinsų. Po chalatėliu buvau nuoga. Taip, kaip pirmą mūsų kartą. Pažėidžiama ir prieinama.

Per ploną chalatėlį jautė mano nuogumą. Žinojau, kad jį tai be proto jaudina. Apskritai vyrams dažniausiai labiau patinka šiek tiek apsirengusi moteris nei visai nuoga. Tokia, kurią dar reikės nurengti ir paimti. Tuo ir naudojosi: per medžiagą švelniai glostė krūtį. Speneliai sustandėjo iš malonumo. Sumurkiau, negalėdama suvaldyti troškimo. Bet jis niekur neskubėjo. Pirštais susirado tarpukojį ir, vis dar naudodamasis mus skiriančiu chalatėliu, ėmė jaudinti. Norėjau nutraukti jo megztuką, bet jis suėmė abi rankas, iškėlė virš galvos ir, prispaudęs jas viena ranka prie sienos, tęsė mano malonumą. Aš buvau sukaustyta, sulaikyta. Galios neturėjimas keistai jaudino, jo judesiai varė iš proto.

– Kristupai, tu mane kankini, – murmėjau jam į ausį, kol bučiavo kaklą ir jaudino ten, apačioje.

– Žinau, ir man tai patinka.

– Esi žiaurus...

– Žiaurus tik tada, kai noriu tau suteikti didžiausią malonumą.

– Tai įeik į mane!

– Dar ne.

– Prašau... Ach...

Negalėjau nevirpėti nuo jo prisilietimo. Norėjau ištrūkti iš jo gniaužtų, bet ir troškau būti jo visiškai valdoma. Be minčių. Tik jo glėbyje, pamirštant savo gyvenimą ir pasaulį aplink mus. Bet kada atiduočiau bet ką, kad tik dar ir dar būčiau jo glėbyje. Jo valdoma ir kontroliuojama. Užpildyta ir atsidavusi. Kartu tokia galinga valdyti ir kontroliuoti jį, nes tik man jis tą akimirką atsiduoda ir tik mano vienos malonumu rūpinasi. Galėjau tame jausme išnykti ir niekada nebeatsirasti. Atiduočiau bet ką už tokią galimybę dabar.